

Strankinja sam skoro svugdje

„Ja se zovem Ružica...“, tako počinje pjesma koju je moj tata posvetio meni kad sam bila još mala. Ružica je, inače, deminutiv od Ruža. Znete ono – Ruža kao cvijet, velika ruža, a Ružica, pa isto ruža, ali ona mala s puno trnja. E, to je moje ime, koje je kod nas sasvim obično, a ovdje u Austriji je to „strano“ ime. Pa, tako, kad se predstavim „Ružica“ mnogi muku muče da to ime izgovore. „Was?! Ru-Ru..Rucika? Ružicka..?“ Onda ja ponavljam na slogove „Ru-ži-ca“. Navikla sam već da me nekada nervira, a nekad zabavlja to moje „neobično“ ime. Još kad sam se rodila, u Željeznom, Eisenstadtu, u Austriji, moj tata je morao prvo na list papira napisati moje ime, s kvačicom na ono „z“ da bi me mogli pravilno upisati u knjigu rođenih. Mogu samo zamisliti službenika, koji se poslovično smiješi, a u sebi tko zna šta misli o ovim strancima, koji ga muče tim stranim imenima. A mogli su lijepo da mi daju neko od imena koje postoje i ovdje i tamo „kod nas“. Mogla sam da se zovem Ana, Marija, Petra, Sara ili Maja..., ali ne, moji su baš zapeli da se zovem Ružica. Valjda su htjeli da malo muče moje buduće odgojitelje, učitelje, profesore. Za divno čudo, moji vršnjaci su skoro uvijek odmah točno izgovarali moje ime. Čak mi se i sad desi da mi neka prijateljica kaže da bi voljela da se zove tako „egzotično“. I tako ja, koja sam rođena u Austriji, idem u Austriji u školu i govorim njemački bez akcenta, kad izgovorim svoje „egzotično“ ime svima je jasno da pred sobom imaju strankinju. Ne znam tko mi je prvi „skratio“ ime i počeo da me zove „Ruži“. I tako, sad me svi zovu „Ruži“, pa čak i mnogi profesori. Valjda im je lakše, ne moraju „lomiti“ jezik. Netko novi čuje moje ime: „Ru-ži? Francuskinja?“ Hmm, mislim, ne zvuči loše, baš volim francuski jezik. „Ne, iz Bosne!“ Svejedno, iz Bosne ili Francuske, odmah je jasno – „strankinja“. E, sad, odem ja u Bosnu. Moji rođaci i prijatelji su čuli od mog brata kako me zove „Ruži“, pa su prihvatili da me i oni tako zovu. Netko novi se priključi društvu, čuje „Ruži“, izdigne obrve i pita me gdje živim. „U Austriji“. „A, tako dakle, strankinja“. „Moj Bože“, mislim, „govorim oba jezika i pripadam i ovdje i tamo, a strankinja svugdje. Kako je to moguće?“ Razmišljam ja tako i lupam glavu, ali odgovora nema. Da sam Ana ili Marija ili Sara možda bi bilo drukčije?“ Hopala! Ja sam se baš raspisala o svom imenu. Moram malo da zakočim! Htjela sam, u stvari, da pišem na temu „Ausländerin bin ich fast überall“ i bojim se da sam totalno odlutala u drugom pravcu. Jer onaj, koji čita sigurno očekuje da pišem o problemima stranca, isto bi i bilo normalno ako se držim teme. Pitam mamu i tatu s kojim se problemima susreću kao stranci. Oni se smiju. Pitaju: „Kakvi problemi? Osim s jezikom na početku, naravno!“ „E, baš ste mi pomogli!“, mislim.

Ljudi su se integrirali. Imaju prijatelje i ovdje i tamo. „Pa, da li ste nailazili ovdje na neprijatnosti zato što ste stranci i da li vas kod kuće gledaju drugačije kad dođete?“, intervjuiram ja svoje roditelje, ne bih li izvukla „materijal“ za svoj sastav. „A, da li si ti, Ružice, imala nekad problema zato što si strankinja?“, mjesto odgovora postavlja mi mama kontra pitanje. „Ne. Osim što neki ne umiju da mi izgovore ime.“ „E, vidiš. Iako znamo i mi i drugi da smo „stranci“, nikad nismo imali zbog toga loše iskustvo. I tamo i ovdje imamo prijatelja. Svugdje na svijetu postoje dobri i loši ljudi. Dobro sačuvaj za prijatelje, a loše obilazi, bez obzira kom narodu ili vjeri pripadaju ili koju boju kože imaju“. I tako ja sad pišem o svom „stranom“ imenu. Netko će zbog toga pomisliti da sam prepotentna, pa sam se raspisala o Ružici. A, ne! Nisam, ja rekla ni da li sam lijepa ili ružna, pametna ili glupa. A, ne! Iz svega možete samo da zaključite da imam glavu, oči, nos, usta, vjerojatno ruke i noge. I da sam djevojčica. Ja samo pišem o svom imenu, jer Ružica ovdje zvuči tako „strano“, a tamo Ruži tako „strano“. „Ausländerin bin ich fast überall“ točno, netko bi rekao ne pripadam ni tamo ni ovdje. A ja, ja se osjećam svugdje dobro i znam da ovdje donosim miris nečeg nepoznatog od tamo i tamo od ovdje. Samo, ja znam koliko su ti mirisi slični, kako su divna austrijska brda i posavske ravnice, kako se u mojoj duši rasplinjavaju i stapaju čineći me srećnom i potpunom. Uostalom, baš mi se sviđa moje ime Ružica. Tamo ili ovamo ili bilo gdje drugdje nek me gledaju kao stranca. Baš me briga. Mogla bih ispružiti ruke i zagrliti cijeli svijet, jer ja sam dijete svijeta i zato se svugdje osjećam domaćom. Uostalom, zar ruže ne niču i ovdje i tamo i u pustinji i na kamenu? Zar svugdje ne mirišu divno?

(830 riječi)

Ružica Goranović

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: sastavak

Broj stranic: 2

Ljeto: 2013.

Škola: BG i BRG Matrštuf

Učitelj: mag. Ivan Rotter, MA

Predala za datarnicu: mag. Angelika Kornfeind